

Rechtspraak

Grondwettelijk Hof

3 december 2008

Voorzitter: de h. Bossuyt

Rapporteurs: de hh. De Groot en Spreutels

Advocaat: mr. Van der Perre

1. Grondwet – Gelijkheid en niet-discriminatie – Inkomstenbelastingen – Vennootschapsbelasting – Stopzettingsmeerwaarde – Inbreng van een algemeenheid van goederen – Belastingvrijstelling – Voorwaarde – Toestemming van de minister van Financiën – Inbreng van een of meer bedrijfstakken – Belastingvrijstelling – Geen toestemming van minister van Financiën vereist – 2. Inkomstenbelastingen – Vennootschapsbelasting – Stopzettingsmeerwaarde – Inbreng van een algemeenheid van goederen – Belastingvrijstelling – Voorwaarde – Toestemming van de minister van Financiën – Inbreng van een of meer bedrijfstakken – Belastingvrijstelling – Geen toestemming van minister van Financiën vereist

1. en 2. Art. 40, § 1, 2°, b), W.I.B. 1964, zoals vervangen bij art. 5 van de wet van 3 november 1976, schendt art. 10 en 11 van de Grondwet doordat bij de inbreng van de algemeenheid van de goederen in een vennootschap de toestemming van de minister van Financiën, op eensluidend advies van de minister van Economische Zaken of de minister van Middenstand, is vereist vooraleer de gerealiseerde meerwaarde in aanmerking komt voor belastingvrijstelling, terwijl die toestemming niet is vereist voor de belastingvrijstelling bij een inbreng van een of meer bedrijfstakken.

Arrest nr. 175/2008

Volledige weergave: zie www.rwe.be

Hof van Cassatie

1e Kamer – 2 maart 2006

Voorzitter: de h. Verougstraete

Rapporteur: mevr. Bourgeois

Openbaar ministerie: de h. Dubrulle

Advocaat: mr. De Bruyn

Natuurramp – Procedure – Voorziening tegen beslissing provinciegouverneur – Navolgend hoger beroep – Art. 2 Ger. W. – Toepassing regeling art. 1068, eerste lid en 1056, 4°, Ger. W. – Vertrouwensbeginsel

Overeenkomstig art. 2 Ger. W. is de regeling van art. 1068, eerste lid en art. 1056, 4°, Ger. W. van toepassing op de voorziening gericht tegen de beslissing van de provinciegouverneur in het raam van de Natuurrampenwet. De rechter kan niet weigeren die regeling toe te passen op grond van het vertrouwensbeginsel.

Belgische Staat, minister van Binnenlandse Zaken t/ C.E. en V.Y.

Volledige weergave: zie www.rwe.be

Hof van Cassatie

2e Kamer – 27 juni 2007

Voorzitter: de h. Fischer

Rapporteur: de h. de Codt

Openbaar ministerie: de h. Genicot

Advocaten: mrs. Van Bellingen, Laurent, Marchand, Aboudi en Alamat

Rechten van de mens – Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven – Veiligheid van de Staat – Schaduwen en observeren – Wettigheid

Schaduwen en observaties op de openbare weg of in openbare plaatsen zijn gebruikelijke opsporingsmethoden die inlichtingen- en veiligheidsdiensten zo nodig mogen aanwenden, op grond van art. 13 van de organieke wet op de inlichtingendiensten. Deze bepaling staat de voormelde diensten immers toe om inlichtingen en persoonsgegevens op te sporen, te verzamelen, te ontvangen en te verwerken die nuttig zijn om hun opdrachten te vervullen en de passende documentatie daartoe bij te houden.

Het schaduwen en de observaties, eventueel gepaard gaande met opnamen, die door de Veiligheid van de Staat overeenkomstig de voormelde bepalingen zijn verricht, met name om de aanwezigheid op te sporen van terroristische groeperingen op het grondgebied en om

zo nodig de dreiging van dergelijke aanslagen te voorkomen, zijn een inmenging van de overheid in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven. Deze inmenging is evenwel niet verboden bij art. 8 van het E.V.R.M., omdat zij bij wet is bepaald en een maatregel is die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke misdrijven, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

E.A.E.M. e.a. t/ Openbaar ministerie

I. Rechtspleging voor het Hof

Het cassatieberoep van de eerste eiser is gericht tegen een arrest, op 15 september 2006 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel, correctionele kamer.

...

II. Beslissing van het Hof

Over het zesde middel

Art. 7, 1°, van de organieke wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst geeft als opdracht aan de Veiligheid van de Staat: het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, of elk ander fundamenteel belang van het land bedreigt of zou kunnen bedreigen.

Schaduw en observaties op de openbare weg of in openbare plaatsen zijn een gebruikelijke opsporingsmethode die inlichtingen- en veiligheidsdiensten zo nodig mogen aanwenden, op grond van art. 13 van de voormelde organieke wet. Deze bepaling, die in haar bewoordingen niet is aangetast door de onduidelijkheid die de eiser eraan toeschrijft, staat de voormelde diensten immers toe om inlichtingen en persoonsgegevens op te sporen, te verzamelen, te ontvangen en te verwerken die nuttig zijn om hun opdrachten te vervullen en de passende documentatie daartoe bij te houden.

Art. 3, § 4, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, preciseert bovendien dat de artikelen 6 tot 10, 12, 14, 15, 17, 17bis, eerste lid, 18, 20 en 31, §§ 1 tot 3, van de voormelde wet

niet van toepassing zijn op de verwerkingen van persoonsgegevens door de Veiligheid van de Staat.

Het schaduw en de observaties, eventueel gepaard gaande met opnamen, die door de Veiligheid van de Staat overeenkomstig de voormelde bepalingen zijn verricht, met name om de aanwezigheid op te sporen van terroristische groeperingen op het grondgebied en om zo nodig de dreiging van dergelijke aanslagen te voorkomen, zijn een inmenging van de overheid in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Deze inmenging is evenwel niet verboden bij art. 8 van het E.V.R.M., omdat zij bij wet volgens de daarin – hierboven aangehaalde – bewoordingen is bepaald en een maatregel is die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke misdrijven, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het middel dat het tegendeel aanvoert, faalt naar recht.

NOOT – Een (on)duidelijke regeling voor de observatiebevoegdheid van de Veiligheid van de Staat

1. In maart 2004 wordt in België een cel van de *Groupe islamique combattant marocain* (hierna: G.I.C.M.), een terroristisch netwerk dat banden heeft met Al-Qaida, opgerold. Aan de basis van de arrestaties ligt informatie afkomstig van onze burgerlijke inlichtingen- en veiligheidsdienst, de Veiligheid van de Staat. Haar voornaamste taak bestaat erin gegevens in te winnen en te analyseren over welbepaalde dreigingen tegen onze democratische rechts- en welvaartsstaat en in voorkomend geval de politieke overheden in te lichten (W. Van Laethem, «Veiligheid van de Staat», in *Zakboekje politiefunctie 2008-2009*, F. Goossens (red.), Mechelen, Kluwer, 2008, 149-192). Maar ook politie en gerecht krijgen regelmatig inlichtingen van de Veiligheid van de Staat. En dat is nu net wat in deze zaak gebeurde.

2. Wanneer de Veiligheid van de Staat vaststelt dat er in België personen actief zijn die nauwe banden hebben met het G.I.C.M., brengt zij hiervan het federaal parket op de hoogte. De dienst baseert zich hiervoor op art. 19 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst (hierna: Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst). Kort daarna start het gerecht een eigen onderzoek, maar het vraagt de Veiligheid van de Staat wel om verder «technische bijstand» te verlenen. Vanaf dan wordt geregeld informatie aangeleverd op basis van art. 20, § 2, Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst. Over deze twee

wetsartikelen en de wijze waarop ze worden gehanteerd, valt veel te zeggen (zie bv. Vast Comité I, *Activiteitenverslag 2004*, 110 e.v., en *Activiteitenverslag 2006*, 58-59, www.comiteri.be). In deze noot wordt echter uitsluitend stilgestaan bij een ander aspect dat tijdens de procedure aan bod kwam. De verdediging had namelijk aangevoerd dat het bewijs onrechtmatig was verkregen. De Veiligheid van de Staat had immers een reeks van observaties verricht waarbij de verdachten werden gevolgd op de openbare weg en werden geobserveerd in de omgeving van hun woningen en van de snackbars die ze frequenteerden. Daarbij werden ook foto's genomen. Volgens de verdediging was er voor deze handelingen, die raken aan de privacy, geen afdoende wettelijke basis voorhanden. Ingevolge art. 8 E.V.R.M. – maar ook ingevolge art. 22 van de Grondwet dat een soortgelijke bescherming biedt – mocht de Veiligheid van de Staat dan ook niet overgaan tot dergelijke observaties.

3. Dat een inlichtingendienst geen personen mag volgen op de openbare weg en foto's mag nemen, klinkt al te gek, en toch... In eerste aanleg krijgt de verdediging gelijk. Met verwijzing naar de adviezen van het Vast Comité van Toezicht op de inlichtingendiensten (zie bv. Vast Comité I, *Activiteitenverslag 2006*, Antwerpen, Intersentia, 2007, 59 en 79), dat controle uitoefent over de werking van de Veiligheid van de Staat, stelde de Brusselse Correctionele Rechtbank op 16 februari 2006 het gebrek aan een duidelijke regeling aan de kaak: de systematische observaties waren niet conform art. 8, tweede lid, E.V.R.M.

4. In beroep werd de beslissing echter hervormd (Brussel 19 januari 2007, *T.Strafrecht*, 2008/4, 281). Daar werd de wettelijke basis die door het parket was aangevoerd – namelijk art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst – wel afdoende bevonden. De bepaling luidt als volgt: «In het raam van hun opdrachten kunnen de inlichtingen- en veiligheidsdiensten inlichtingen en persoonsgegevens opsporen, verzamelen, ontvangen en verwerken die nuttig kunnen zijn om hun opdrachten te vervullen (...).» En ook het Hof van Cassatie vond dit wetsartikel voldoende duidelijk. In één considerans werd de verdediging wandelen gestuurd: «Schaduw en observaties op de openbare weg of in openbare plaatsen zijn een gebruikelijke opsporingsmethode die inlichtingen- en veiligheidsdiensten zo nodig mogen aanwenden, op grond van art. 13 van de voormelde organieke wet. Deze bepaling, die in haar bewoordingen niet is aangetast door de onduidelijkheid die de eiser eraan toeschrijft, staat de voormelde diensten immers toe om inlichtingen en persoonsgegevens op te sporen, te verzamelen, te ontvangen en te verwerken die nuttig zijn om hun opdrachten te vervullen en de passende documentatie daartoe bij te houden» (zie in dezelfde zin:

F. Schuermans, «Het gebruik van gegevens afkomstig van de inlichtingendiensten in de strafprocedure: is er nood aan een BIM-wet?», *T.Strafrecht* 2008, 317-318).

5. Duidelijkheid is duidelijk een relatief begrip. Want men kan wel soepel zijn, maar beweren dat art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst aangeeft of, hoelang, waar, vanwaar en met welke technische middelen het doen en laten van burgers in het geheim geobserveerd en eventueel gefotografeerd of gefilmd kan worden, is sterk. En dat is nu net wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lijkt te verwachten indien een overheid geheime middelen aanwendt in het belang van de nationale veiligheid.

6. Laat ons eerst de algemene principes in herinnering brengen, in de wetenschap dat de handelingen die de Veiligheid van de Staat *in casu* stelde, een duidelijke inmenging betekenden in het recht op eerbiediging van het privéleven van de betrokkenen. Vooraf moet evenwel duidelijk zijn dat niet elke vorm van observatie per definitie een inmenging uitmaakt. Zo oordeelde de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens bijvoorbeeld dat het bespieden van het doen en laten van personen op openbare plaatsen door middel van videobewaking waarbij geen beelden worden opgenomen, op zichzelf geen inmenging oplevert (E.C.R.M., Herbecq e.a. t/ België, 14 januari 1998; zie ook: E.C.R.M., Friedl t/ Oostenrijk, 31 januari 1991 en de bespreking door P. De Hert, *Privacy en het gebruik van visuele technieken door burger en politie*, Brussel, Politeia, 1998, 74). In een recente zaak heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dit standpunt herhaald: «La simple surveillance des activités du requérant qui se sont déroulées en public, pendant une brève durée de temps, sans que les autorités enregistrent et mémorisent les données visuelles observées, ne saurait constituer en elle-même une forme d'ingérence dans la vie privée» (E.H.R.M., Calmanovici t/ Roemenië, 1 juli 2008, § 131). Maar in de G.I.C.M.-zaak zijn deze grenzen duidelijk overschreden: er werden verschillende geheime observaties uitgevoerd («The collection of this information was the result of an organised operation of surveillance – «watching» – of the applicant's life mounted by a State authority. It follows that there was an interference with the applicant's right to respect for his private life» – E.C.R.M., Tsavachidis t/ Griekenland, 28 oktober 1997, § 48) en er werden foto's genomen («If «shadowing» or physical (optical) surveillance is covered, then this must also apply to the covert collection of information on an individual in public by technical means» – I. Cameron, *National Security and the European Convention on Human Rights*, Dordrecht, Kluwer Law International, 2000, 95) die aan het gerecht werden overgezonden. Het feit dat de handelingen van de Veiligheid van de Staat een inmenging betekenden in het privéleven, werd overi-

gens door geen van de partijen noch door een van de rechtscolleges betwist.

7. Een inmenging in het privéleven door inlichtingendiensten kan alleen gerechtvaardigd zijn indien de overheid een legitiem doel nastreeft, indien de inmenging strikt noodzakelijk is ter vrijwaring van de democratische instellingen en indien ze «in accordance with the law/prévues par la loi» is of, m.a.w., indien er in het interne recht een wettelijke basis voorhanden is (zie bv. E.H.R.M., *Rotaru t/ Roemenië*, 4 mei 2000, §§ 47-48 en E.H.R.M., *Antunes Rocha t/ Portugal*, 31 mei 2005, § 66). Die wettelijke basis moet wel aan een aantal «kwaliteitseisen» voldoen. Zo moet de regeling toegankelijk zijn (wat *in casu* geen probleem vormde, aangezien het om een gepubliceerde wet ging), moet ze voldoende duidelijk zijn, zodat eenieder de gevolgen van zijn handelen kan inschatten en dienen er – omwille van de *rule of law* – adequate en effectieve garanties te zijn ingebouwd tegen mogelijke misbruiken (zie bv. E.H.R.M., *Klass e.a. t/ Duitsland*, 6 september 1978, §§ 49-50 en E.H.R.M., *Malone t/ Verenigd Koninkrijk*, 2 augustus 1984, §§ 66-67).

De voorzienbaarheid – de tweede kwaliteitseis waartoe wij ons in deze noot beperken – betekent niet dat een burger met precisie moet kunnen inschatten op welk ogenblik welke maatregel op hem *zal* worden toegepast. Dit zou betekenen dat hij een contrastrategie kan ontwikkelen, zodat de maatregelen hun effectiviteit verliezen. Deze eis vergt echter wel dat de wet is geformuleerd in voldoende duidelijke bewoordingen opdat op afdoende wijze wordt aangegeven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de overheid *kan* overgaan tot geheime inmengingen in de privacy (zie bv. E.H.R.M., *Leander t/ Zweden*, 26 maart 1987, § 51 en E.H.R.M., *Antunes Rocha t/ Portugal*, 31 mei 2005, § 69). Dit betekent dat de reikwijdte van de appreciatiebevoegdheid van de overheid duidelijk omschreven moet zijn om een adequate bescherming te bieden tegen arbitraire inmengingen (E.H.R.M., *Silver e.a. t/ Verenigd Koninkrijk*, 25 maart 1983, § 88 en E.H.R.M., *Leander t/ Zweden*, 26 maart 1987, § 51). Ook dit is een eis van de *rule of law* (E.H.R.M., *Malone t/ Verenigd Koninkrijk*, 2 augustus 1984, § 68). Onzes inziens beantwoordt art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst niet aan deze kwaliteitseis met betrekking tot het heimelijk surveilleren en fotograferen.

8. Blijkbaar vond het hof van beroep zelf ook al dat het niet zo evident was om onomwonden te beweren dat art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst voldoende duidelijk was. Waarschijnlijk net daarom voegde het aan zijn redenering toe dat de graad van precisie waaraan dergelijke wetten moeten voldoen, afhangt van de mate waarin de maatregel een indringend en geheim karakter heeft. Op het eerste gezicht valt zeker iets te zeggen voor dit argument. Uit de

rechtspraak van het Europees Hof blijkt alleszins dat de lat zeer hoog wordt gelegd wanneer de overheid bijvoorbeeld telefoongesprekken wil afluisteren (I. Cameron, *o.c.*, 105 en P. De Hert, *o.c.*, 58). In dergelijke gevallen eiste het Hof reeds meermaals een wet «d'une précision particulière», zeker nu de gebruikte observatieprocedures steeds performanter worden (E.H.R.M., *Kopp t/ Zwitserland*, 25 maart 1998, § 72, en E.H.R.M., *Amann t/ Zwitserland*, 16 februari 2000, § 56). Maar het lijkt erop dat deze strenge eisen moeten worden doorgetrokken naar alle in het geheim gehanteerde methoden. In een recente zaak waarin de kwaliteit van de Bulgaarse wetgeving ter discussie stond, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat «In view of the risk of abuse intrinsic to any system of secret surveillance (de Bulgaarse wet regelde ook het gebruik van foto- en videoapparatuur, n.v.d.a.), such measures must be based on a law that is particularly precise. It is essential to have clear, detailed rules on the subject, especially as the technology available for use is continually becoming more sophisticated» (E.H.R.M., *Association for European Integration and Human Rights en Ekimdzhiiev t/ Bulgarije*, 28 juni 2007, § 75). Maar los daarvan blijft de vraag of art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst het minimum haalt. Want het artikel vermeldt zelfs niet woordelijk dat de Veiligheid van de Staat geheim schaduw en geheime observaties mag uitvoeren en hierbij foto's kan nemen. En dit lijkt onzes inziens de eerste evidente stap om van enige voorzienbaarheid te kunnen spreken.

9. Dat men uit te algemeen geformuleerde opdrachtschrijvingen geen bevoegdheden mag afleiden (zie ook: P. De Hert, *o.c.*, 58-59 en P. Pieters, «BIM BOM BAM: naar bijzondere methoden voor de bestuurlijke politie?», *Panopticon* 2007, afl. 5, 49), kan bij wijze van besluit worden geïllustreerd aan de hand van twee concrete voorbeelden. In de zaak-Rotaru stond een wettelijke bepaling ter discussie die sterke gelijkenissen vertoont met art. 13 Wet Inlichtingen- en Veiligheidsdienst: «Le service roumain de renseignements organise et déploie toute activité visant à recueillir, vérifier et utiliser les renseignements nécessaires pour connaître, prévenir et contrecarrer les actions qui, au regard de la loi, menacent la sécurité nationale de la Roumanie». Hoewel het verzamelen van gegevens in deze zaak niet centraal stond, laakte het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in algemene bewoordingen het feit dat geen enkele intern-rechtelijke bepaling de limieten bepaalde waarbinnen deze taken konden worden uitgevoerd (§ 57). De conclusie luidde dan ook dat de wet niet voldeed. Het duidelijkste voorbeeld vinden we terug in de zaak-Antunes Rocha. Deze Portugese onderdane beweerde dat de inlichtingendienst haar huis had bewaakt en

kennissen had ondervraagd in het raam van een veiligheidsonderzoek. Los van de vraag of dit ook werkelijk was gebeurd, ging het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op algemene wijze na of de wetgeving voldoende duidelijk was. De bepaling waarop de overheid zich baseerde, bleek echter zeer algemeen: «L'enquête (...) doit se fonder sur toute information disponible». Het Hof was dan ook snel klaar: «La Cour ne trouve aucune définition, ne serait-ce qu'indicative, du type de mesures que peut impliquer une enquête de l'Autorité nationale de sécurité en vue de l'octroi d'une habilitation de sécurité» (§ 79). Het Hof weigerde rekening te houden met een bepaling die zo algemeen en vaag was dat zij op geen enkele manier liet vermoeden dat de observatie van een woning en een bevraging van kennissen mogelijk was.

10. Dat de Belgische regeling volgens het Hof van Beroep te Brussel en het Hof van Cassatie voldoet, kwam dan ook als een verrassing, temeer daar de Raad van State reeds in zijn advies bij de totstandkoming van de wet van 30 november 1998 uitvoerig had geargumenteed dat het ontwerp o.m. wat betreft «de actiemiddelen» van de inlichtingendiensten niet beantwoordde aan de eisen van art. 8 E.V.R.M. en art. 22 Grondwet (*Parl. St.*, Kamer, 1995-96, nr. 638/1, p. 30-35). Wij zijn dan ook van oordeel dat een wetswijziging noodzakelijk is om de zo noodzakelijke actiemiddelen van onze inlichtingendiensten afdoende te regelen. En die wetswijziging lijkt er nu ook aan te komen, al is het in dezen niet overdreven te gewagen van een processie van Echternach. Al jarenlang wordt beloofd de inlichtingendiensten bijkomende bevoegdheden te verlenen, o.m. in de strijd tegen het terrorisme. Uiteindelijk diende de regering Verhofstadt-II een paar maanden vóór het einde van haar legislatuur een wetsontwerp in dat de inlichtingendiensten, naast de gewone methoden die zij reeds kunnen aanwenden, ook de mogelijkheid moest bieden om specifieke en uitzonderlijke methoden in te zetten. Maar de tijd voor een grondige bespreking van dit ingrijpende ontwerp ontbrak. Pas een paar maanden geleden werd het zgn. BIM-ontwerp in de vorm van een wetsvoorstel opnieuw ingediend (wetsvoorstel betreffende de methoden voor het verzamelen van gegevens door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, *Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 1053/1). Maar dit wetsvoorstel kan de onduidelijkheid inzake de mogelijkheid om te observeren slechts gedeeltelijk wegnemen. Positief is alleszins dat het observeren, al dan niet met gebruik van technische middelen, zoals bv. plaatsbepalingsapparatuur, als specifieke en uitzonderlijke methode de nodige aandacht kreeg. Maar jammer genoeg werd nagelaten het achtervolgen en schaduwen als gewone methode duidelijk te omschrijven en is het door een terminologische slordigheid (de begrippen «publiek toegankelijke plaats» en «private plaats» worden tegenover elkaar geplaatst, terwijl zij niet van de-

zelfde orde zijn) helemaal niet duidelijk wat er op dit vlak kan. Misschien kan de wetgever hier nog één keer een stapje terugzetten alvorens écht die laatste, definitieve stap voorwaarts te zetten...

Wauter Van Laethem

Hof van Cassatie

1e Kamer – 28 juni 2007

Voorzitter-rapporteur: de h. Storck

Openbaar ministerie: de h. de Koster

Advocaten: mrs. Geinger, Wouters, Simont en Van Omme-slaghe

Voorlopige hechtenis – Zekerheidstelling – Geldbedrag dat als borgsom is gestort – Verbeurdverklaring – Geldbedrag dat geïndividualiseerd is

Noch uit de wetsbepalingen noch uit enig algemeen rechtsbeginsel blijkt dat een geldbedrag dat als borgsom is gestort ter uitvoering van een beslissing op grond van art. 10 van de wet van 20 april 1874 betreffende de voorlopige hechtenis, niet kan worden verbeurdverklaard, indien de voorwaarden om die straf uit te spreken zijn vervuld.

Wanneer de verbeurdverklaring betrekking heeft op een geldbedrag dat niet samenvalt met andere bedragen, maar geïndividualiseerd is, wordt zij niet omgezet in een gewone schuldvordering van de personen ten gunste van wie zij is uitgesproken jegens de veroordeelde.

Failissement C.B. t/ Belgische Staat, minister van Financiën en minister van Justitie, e.a.

I. Rechtspleging voor het Hof

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest, op 9 oktober 2001 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel.

...

III. Beslissing van het Hof

Beoordeling

Het bestreden arrest stelt vast, enerzijds, dat een bedrag van 43.183 fr., zijnde de borgsom op grond waarvan de raadkamer de invrijheidstelling van C.B. deed afhangen, op 19 april 1990 werd gestort bij de Deposito- en Consignatiekas, anderzijds, dat genoemd bedrag en zijn interest opgebracht, krachtens art. 42, 3°, Sw., als straf is verbeurdverklaard bij het in kracht van gewijsde gegane